

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Elišky Cihlářové a soudců JUDr. Jaroslava Hubáčka a JUDr. Karla Šimky v právní věci žalobce: **Comforta s. r. o.,** se sídlem Václavské nám. 19/832, Praha 1, zastoupený Mgr. Tomášem Krejčím, advokátem se sídlem Pařížská 204/21, Praha 1, proti žalovanému: **Celní ředitelství Praha**, se sídlem Washingtonova 7, Praha 1, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 9. 4. 2009, č. j. 10 Ca 101/2007 – 53,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá**.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 9. 4. 2009, č. j. 10 Ca 101/2007 – 53, byla zamítnuta žaloba podaná žalobcem (dále jen „stěžovatel“) proti rozhodnutí Celního ředitelství Praha (dále jen „celní ředitelství“) ze dne 15. 1. 2007, č. j. 25661/06-1701-21, kterým bylo na základě odvolání stěžovatele změněno rozhodnutí Celního úřadu Praha D1 (dále jen „celní úřad“) ze dne 13. 11. 2006, č. j. 63-39/06-1768-024, o zajištění vybraných výrobků podle ust. § 42 odst. 1 písm. c) zákona č. 353/2003 Sb., ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „zákon o spotřebních daních“). V odůvodnění rozsudku městský soud uvedl, že stěžovatelův poukaz na vydání povolení pro opakované přijímání vybraných výrobků ze dne 27. 10. 2006 není na místě, neboť přijetí předmětných vybraných výrobků se uskutečnilo nikoliv na základě tohoto povolení, nýbrž podle průvodních dokladů, na základě již neplatných předcházejících jednorázových povolení. Stěžovatel se nemohl domnívat a být v dobré víře, že předmětná transakce se uskutečňuje na základě povolení, které mu ještě nebylo doručeno a které tak nemohlo být uvedeno ani v průvodních dokladech. V této souvislosti městský soud poukázal na ust. § 26 odst. 2 zákona o spotřebních daních a dále uvedl, že i když celní úřad neuvedl ve výrokové části rozhodnutí

označení procesněprávního předpisu, nebyla tato vada nedostatkem takové intenzity, který by měl za následek neplatnost prvostupňového rozhodnutí a navíc byla odstraněna odvolacím orgánem v souladu s ust. § 50 odst. 6 zákona č. 337/1992 Sb., ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „zákon o správě daní a poplatků“). K námitce, že poslední výrok rozhodnutí celního ředitelství, který zní „ostatní části odvolání se nemění“ je zmatečný, městský soud uvedl, že jde o zřejmou nesprávnost, která vznikla při písemném vyhotovení napadeného rozhodnutí. Tímto výrokem nemohl být stěžovatel nijak poškozen na svých právech. Nebylo jím ani rozhodováno o meritu věci.

Proti tomuto rozsudku podal stěžovatel v zákonné lhůtě kasační stížnost z důvodu uvedeného v ust. § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. a v ní namítal, že bylo potřebné zkoumat a posoudit okolnosti daného případu, tedy, že stěžovatel chtěl dne 6. 10. 2006 podat u celního úřadu žádost o povolení jednorázového přijetí vybraných výrobků. Přijetí této žádosti však bylo odmítnuto s odkazem na interní pokyn celního ředitelství. Stěžovateli tedy nezbylo než vycházet z povolení k opakovanému přijímání vybraných výrobků, které mu bylo dne 27. 10. 2006 uděleno celním ředitelstvím podle ust. § 22 zákona spotřebních daních, a o jehož vydání požádal dne 26. 6. 2006. Toto rozhodnutí bylo ve smyslu ustanovení § 32 odst. 13 zákona o správě daní a poplatků již vykonatelné, neboť případné odvolání stěžovatele proti takovému rozhodnutí by nemělo odkladný účinek a stěžovatel si byl navíc vědom toho, že proti takovému rozhodnutí, kterým mu bylo uděleno povolení pro opakované přijímání výrobků, odvolání podávat nebude. V této souvislosti stěžovatel uvedl, že tiché víno bylo na území České republiky dovezeno prostřednictvím přepravce až dne 9. 11. 2006 a stěžovatel jej převzal až po vydání předmětného povolení pro opakované přijímání vybraných výrobků, které bylo vůči němu účinné již dnem jeho vydání, tedy dnem 27. 10. 2006. Stěžovatel tedy jednal v dobré víře. Naopak při přijetí předmětného zboží na území České republiky dne 8. 11. 2006 nebylo z hlediska nesprávnosti průvodních dokladů příslušným celním úřadem nic namítáno. Průvodní doklady plní funkci orientační, kdy prokazují, že z místa odeslání do místa určení bylo přepraveno totéž zboží a v tomtéž množství. Stěžovatel je toho názoru, že režim podmíněného osvobození od daně neporušil, neboť do České republiky bylo dovezeno stejné zboží o stejném množství, tak jak bylo uvedeno v průvodních dokladech a toto zboží převzal až poté, kdy mu bylo vydáno právně účinné povolení pro přijímání vybraných výrobků v režimu podmíněného osvobození od daně. Z uvedeného důvodu nedošlo k porušení zákona o spotřebních daních. Pokud by přesto byla tato situace posouzena jako porušení režimu podmíněného osvobození od daně, pak stěžovatel poukazoval na to, že podal mimořádné daňové přiznání ke spotřební dani z tichého vína ve výši 0 Kč za 1 litr a splnil tak své zákonné povinnosti. Stěžovatel byl napadeným správním rozhodnutím dotčen na svém právu disponovat se zbožím a byla tak ztížena jeho podnikatelská činnost. Z výše uvedených důvodů proto navrhl, aby Nejvyšší správní soud zrušil rozsudek městského soudu a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Celní ředitelství ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedlo, že nepřináší nové skutečnosti, proto odkázalo v plném rozsahu na své vyjádření k žalobě ze dne 6. 6. 2007 a na napadený rozsudek městského soudu, s jehož právními závěry se ztotožňuje.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v souladu s ust. § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které uplatnil stěžovatel v podané kasační stížnosti, a

přitom sám neshledal vady uvedené v odstavci 3, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

Podle ust. § 42 odst. 1 písm. c) zákona o spotřebních daních zjistí-li celní úřad nebo celní ředitelství, že údaje uvedené na průvodním dokladu jsou nesprávné nebo nepravdivé, rozhodne o zajištění těchto vybraných výrobků, popřípadě i dopravního prostředku, který je dopravuje.

Ze správního spisu vyplývá, že dne 13. 11. 2006 provedl celní úřad místní šetření ve skladu stěžovatele na adrese Vysoká škola ekonomická, Ekonomická 957, Praha 4, při kterém zajistil vybrané výrobky – tichá vína a v sepsaném protokolu jako důvod jejich zajištění uvedl, že byly dopraveny na daňové území České republiky z jiných členských zemí na průvodní doklady, ve kterých byly uvedeny nesprávné údaje. Konkrétně se jednalo údaje uvedené v odstavci č. 4 - označení povolení pro přijetí vybraných výrobků, kde byla uvedena jednorázová povolení, která byla v rozhodné době již neplatná. Na průvodních dokladech ref. č. 6420, 33N114/20061773A, 33N114/20061774A a 33N114/20061775A je totiž v citovaném odstavci u francouzského dodavatele uvedeno SEED ID příjemce CZ0600977J045 a u italského dodavatele SEED ID příjemce CZ 0500997J037. Tato identifikační čísla odpovídají jednorázovým povolením pro přijetí vybraných výrobků, která byla platná od 29. 3. 2006 do 4. 4. 2006, resp. od 14. 11. 2005 do 2. 12. 2005. Průvodní doklady byly přitom vystaveny až dne 9. 10. 2006 a vybrané výrobky byly na území České republiky dovezeny dne 8. 11. 2006. O zajištění vybraných výrobků vydal celní úřad dne 13. 11. 2006 rozhodnutí, proti kterému podal stěžovatel odvolání.

Podle ust. § 26 odst. 1 zákona o spotřebních daních mohou být vybrané výrobky dopravovány v režimu podmíněného osvobození od daně pouze s průvodním dokladem. Podle ust. § 26 odst. 12 citovaného zákona jsou vzor průvodního dokladu a jeho náležitosti uvedeny v příslušném předpisu Evropských společenství, kterým je Nařízení Komise (EHS) č. 2719/92 ze dne 11. 9. 1992. Podle tohoto nařízení se do rubriky (odstavce) 4, nazvané číslo plátce spotřební daně – příjemce, uvede u oprávněných skladovatelů nebo registrovaných hospodářských subjektů číslo plátce spotřební daně, u neregistrovaných hospodářských subjektů číslo povolení přidělené zásilce příslušným finančním orgánem. V daném případě je nesporné, že na průvodních dokladech vztahujících se na stěžovatelem dovezená předmětná tichá vína byla uvedena čísla povolení pro přijetí vybraných výrobků, která byla v době dovozu již neplatná. Proto byly splněny zákonné podmínky pro aplikaci ust. § 42 odst. 1 písm. c) zákona o spotřebních daních, neboť na průvodních dokladech byly uvedeny nesprávné údaje. Skutečnost, na kterou poukazuje stěžovatel, že mu dne 26. 10. 2006 bylo vydáno povolení k opakovanému přijímání vybraných výrobků z jiných členských zemí v režimu podmíněného osvobození od daně č. j. 10820/06-23-01, je v daném případě irelevantní, protože toto povolení nabylo právní moci až uplynutím lhůty k podání odvolání, která začala běžet ode dne následujícího po jeho doručení účastníku řízení. Teprve dnem nabytí právní moci (v souladu s ust. § 13 odst. 14 zákona o spotřební dani ve znění účinném do 31. 12. 2006 a obsahem povolení) bylo toto povolení platné.

Ze všech shora uvedených důvodů Nejvyšší správní soud neshledal kasační stížnost důvodnou, a proto ji podle ust. § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl bez jednání postupem podle ust.

§ 109 odst. 1 s. ř. s., podle kterého o kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud zpravidla bez jednání.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ust. § 60 odst. 1 věta první ve spojení s § 120 s. ř. s., podle kterého, nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Nejvyšší správní soud žádnému z účastníků náhradu nákladů nepřiznal, protože stěžovatel v řízení úspěch neměl a celnímu ředitelství žádné náklady s tímto řízením nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 15. dubna 2010

JUDr. Eliška Cihlářová
předsedkyně senátu